relle vendinger, i virkeligheden er en beslutning, som retter sig til flere navngivne adressater.

2. Den omstændighed, at iværksættelsen af en bestemmelse i en forordning kræver, at nationale myndigheder skal træffe gennemførelsesforanstaltninger, er ikke til hinder for, at denne bestemmelse berører de af de omhandlede fysiske eller juridiske personer umiddelbart og individuelt, når den nationale gennemførelse sker helt automatisk. Dette gælder så meget desto mere, når gennemførelsen ikke sker i kraft af mellemkommende nationale retsregler, men udenlukkende i kraft af fællesskabsretsreglerne.

3. Det følger af artikel 14 i Rådets forordning nr. 459/68, at Kommissionens accept af tilsagn om prisændringer fra eksportørens eller eksportørernes side medfører, at antidumpingproceduren afsluttes. Det er derfor retsstridigt, at én og samme antidumpingprocedure afsluttes såvel med accept af et sådant tilsagn, som med, at Rådet, i medfør af artikel 17 i samme forordning træffer beslutning om, at de beløb, for hvilke Kommissionen i medfør af forordningens artikel 15 havde foreskrevet, at eksportøren eller eksportørerne skulle stille sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, skal oppebæres endeligt.

   Argumentet om, at denne kombination er effektiv med henblik på at overvåge, at tilsagnene overholdes, og med henblik på at kunne pålægge sanktioner i tilfælde af misligholdelse, kan ikke accepteres, idet det i forordningen, særligt i artikel 14, stk. 2, litra d), foreskrives, at Kommissionen i så fald skal foretage en ny undersøgelse af sagen ifølge artikel 10.

4. Når Rådet har udstedt en grundforordning til gennemførelse af et af de i traktatens artikel 113 nævnte mål, kan det, når de således fastsatte regler anvendes på konkrete tilfælde, ikke fravige dem uden at bringe forstyrrelse i Fællesskabets retsfastsættelsessystem og bryde princippet om borgernes lighed for loven.

5. Det fremgår af ordlyden af artikel 17 i forordning nr. 459/68, at en beslutning om, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, skal oppebæres endeligt, kun kan vedtages i sammenhæng med, at der indføres en endelig antidumpingtold.

   Heraf følger særligt, at Kommissionen kun kan foreslå, at der træffes afgørelse om, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed, oppebæres endeligt, hvis den foreslår en »indgriben fra Fællesskabets side«, dvs. indførelse af en endelig antidumpingtold.

Heraf følger særligt, at Kommissionen kun kan foreslå, at der træffes afgørelse om, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed, oppebæres endeligt, hvis den foreslår en »indgriben fra Fællesskabets side«, dvs. indførelse af en endelig antidumpingtold.

I sag 120/77

KOYO SEIKO CO. LTD., Osaka (Japan)

og DEUTSCHE KOYO WÄLZLAGER VERKAUFSGESELLSCHAFT MBH, Hamburg (Forbundsrepublikken Tyskland)

og KOYO (UK) LTD., Normanton (Det forenede Kongerige) og KOYO FRANCE, Argenteuil (Frankrig)

repræsenteret af advokat J. P. Karsenty, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Nico Schaeffer, 38, rue du Curé, Luxembourg,

sagsøgere,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af Hans-Jürgen Lambers, direktør i Rådets juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af Paul-François Ryziger, advokat ved Conseil d'État og Cour de Cassation, og med valgt adresse i Luxembourg hos J. N. Van den Houten, Den europæiske Investeringsbank, 2, Place de Metz,

og

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af J. Groux, bistået af advokat Bernard Martin, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgte,

og

FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations), Frankfurt, repræsenteret af advokat Dietrich Ehle, Köln, bistået af advokat Roger L'Eleu, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos fr. Jeanne Housse, huissier, 21, rue Aldringen,

intervenient,

angående annullation af Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 (EFT L 196, s. 1) om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene J. Mertens de Wilmars og Mackenzie Stuart, dommerne A. M. Donner, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco og A. Touffait,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb, parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — De fraktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

a) De relevante retsregler

Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT 1968 (I), s. 77), (ændret ved Rådets forordning nr. 2011/73 af 24. 7. 1973, EFT L 206/3) indeholder udførlige bestemmelser om antidumpingforanstaltninger og om den fremgangsmåde, der herved skal følges. Antidumpingforanstaltninger henhører under EØF's kompetence som følge af den overførsel af kompetence fra medlemsstaterne, som er sket i henhold til traktatens artikel 113. EØF's system er baseret på EØF-traktatens artikel 113 og er i overensstemmelse med GATT's antidumpingkode (U.N. Treaties Series, Vol. 651, No 840, s. 321 ff. i JO 1968, L 305/12 (o.a. oversættelse på dansk i Lovt. C 1968, s. 131, Bek. nr. 44 af 28. 3. 1968)).

I overensstemmelse med GATT (Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel) bestemmes det i forordningens artikel 2, at en antidumpingtold kan opkræves for ethvert produkt, der er genstand for dumping, når import af et sådant produkt til Fællesskabets marked forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en inden for Fællesskabet bestående erhvervsgren eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en sådan erhvervsgren. Artikel 3 indeholder den afgrænsning af dumpingbegrebet, hvorefter et produkt anses for at være genstand for dumping, »når dets eksportpris til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris, der finder anvendelse ... i det oprindelsesland, hvorfra produktet eksporteres«; denne definition uddybes derefter nærmere i artiklen. I artikel 4 defineres begrebet skade.

Den normale procedure begynder med, at en fysisk eller juridisk person eller en sammenslutning indgiver en klage enten til en medlemsstat eller til Kommissionen (artiklerne 6 og 7). En medlemsstat kan ligeledes give underretning til Kommissionen (artikel 8). Hvis klagen forekommer berettiget, indleder Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne en undersøgelse af sagen, og undersøgelsen skal omfatte både spørgsmålet om dumping og skade (artikel 10, stk. 1). De øvrige bestemmelser i forordningens artikler 10 og 11 angår denne undersøgelse. I artikel 10, stk. 4, bestemmes det, at »Kommissionen giver den, der har indgivet klagen, og de klart berørte importører og eksportører ... lejlighed til at undersøge alle oplysninger, der har betydning for varetagelsen af deres interesser, og som anvendes i antidumpingundersøgelsen, såfremt disse ikke er fortrolige i henhold til artikel 11.

Ifølge artiklerne 12 og 13 nedsættes der et rådgivende udvalg bestående af repræsentanter for samtlige medlemsstater og en repræsentant for Kommissionen som formand. Konsultationerne i udvalget omfatter især »forekomst og margin af dumping«, »den foreliggende skade og dennes omfang«, og »de foranstaltninger der ... er egnede til at afhjælpe følgerne af dumping«.

Afsluttes konsultationerne — med enstemmighed — med det resultat, at der

ikke kræves nogen beskyttelsesforanstaltning, er proceduren afsluttet. I modsat fald forelægger Kommissionen Rådet en rapport »om resultatet af konsultationerne« samt et forslag til procedurens afslutning. Når Rådet »med kvalificeret flertal godkender Kommissionens forslag, er proceduren afsluttet. Det samme gælder, når Rådet ikke inden en måned har truffet nogen beslutning eller med kvalificeret flertal har anmodet Kommissionen om at genoptage undersøgelsen af sagen« (artikel 14, stk. 1).

Artikel 14, stk. 2, litra a), indeholder følgende bestemmelse:

»Foranstående stykke finder også anvendelse, når eksportørerne under sagens undersøgelse frivilligt forpligter sig til at ændre deres priser således, at dumpingmargenen falder bort, eller at indstille eksport af det pågældende produkt til Fællesskabet, såfremt Kommissionen, efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser, anser denne løsning for acceptabel.«

Ved Rådets forordning nr. 2011/73 (EFT L 206/3) blev følgende bestemmelse tilføjet som nyt litra d):

»Såfremt Kommissionen konstaterer, at eksportørernes forpligtelse omgås, ikke overholdes eller er blevet opsagt, og at det som følge heraf kan være nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltninger, underretter den straks medlemsstaterne herom og foretager en ny undersøgelse af sagen efter artikel 10.«

Repræsentanterne for eksportlandet og de direkte berørte parter skal underrettes om procedurens afslutning, som ligeledes offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende, såfremt der ikke er særlige grunde til hinder herfor.

I henhold til artikel 15 i forordning nr. 459/68 kan Kommissionen træffe en »midlertidig foranstaltning«, som består i, at der fastsættes en antidumpingtold, dog således at tolden ikke skal betales, men at importørerne skal stille sikkerhed for beløbet, »hvis betaling skal ske i overensstemmelse med den senere af Rådet i henhold til artikel 17 trufne beslutning«.

Artikel 17, der angår spørgsmålet om, hvad der endeligt skal ske med den midlertidige told, har følgende ordlyd:

»1. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger dumping og skade, og kræver Fællesskabets interesser indgriben fra Fællesskabets side, forelægger Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser et forslag for Rådet. Dette forslag omfatter også de i stk. 2 nævnte spørgsmål.

2. a) Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Har artikel 15, stk. 1, fundet anvendelse, bestemmer Rådet med forbehold af artikel 15, stk. 2, hvorvidt det beløb, for hvilket der er stillet sikkerhed for den midlertidige told, skal tages endeligt til indtægt (o.a.: affattelsen på fransk »le montant garanti à titre de droit provisoire est définitivement percu«) svarer til affattelsen af artikel 3 i.i. i forordning nr. 1778/77 (»les montants garantis à titre de droit provisoire . . . seront perçus définitivement«); de tilsvarende udgaver af bestemmelserne på dansk er ikke identiske).

b) Der kan ikke træffes afgørelse om, at dette beløb tages endeligt til indtægt, når det ikke fremgår af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger væsentlig skade — og ikke blot en trussel om væsentlig skade eller en væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en erhvervsgren — eller at en sådan skade ville være forvoldt, hvis der ikke var anvendt midlertidige foranstaltninger«.

Antidumpingtold pålægges ved forordning (artikel 19, stk. 1). Det bestemmes i

artikel 20, stk. 1, i forordning nr. 459/68 i overensstemmelse med artikel 8, litra b) i GATT's antidumingkode, at produkterne skal beskrives ved hjælp af bl.a. en angivelse af leverandøren. Ifølge samme artikels stykke 2 kan denne regel kun fraviges, såfremt det af praktiske grunde ikke er muligt at nævne alle leverandørerne.

Importører, som ønsker at godtgøre, at produkter, der er undergivet antidumingtold, ikke er genstand for dumping, kan benytte den administrative klageadgang i artikel 19, stk. 4.

b) De faktiske omstændigheder

Ved skrivelse af 15. oktober 1976 indgav Committee of the European Bearing Manufacturers' Associations, som på dette tidspunkt ikke havde status som juridisk person, og som var en sammenslutning af de i alt tre henholdsvis tyske, britiske og franske erhvervsorganisationer, en klage til Kommissionen over dumping fra japanske rulningslejeproducenters side.

Efter konsultationer med medlemsstaterne besluttede Kommissionen den 9. november 1976 at indlede en officiel antidumpingundersøgelse. Den underrettede den japanske mission herom, og den sendte spørgeskemaer til alle kendte importører og eksportører og offentliggjorde den foreskrevne meddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 13. november 1976 (EFT C 268/2).

Efter at spørgeskemaerne var returneret, blev der den 18. og 19. januar 1977 afholdt et møde mellem de europæiske og japanske producenter for at give disse lejlighed til gensidigt at udveksle synspunkter og argumenter.

Ved forordning nr. 261/77 af 4. februar 1977 (EFT L 34/60), forlænget ved Rådets forordning nr. 944/77 (EFT L 112/1) indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på 20 % for kuglelejer, koniske rullelejer og komponenter til sådanne med oprindelse i Japan. Toldsatsen blev dog fastsat til 10 % for varer, som fremstilledes og eksporteredes af Nachi Fujikoshi Corp. og Koyo Seiko Co., Ltd.

I mellemtiden foretog Kommissionen i månederne februar til april 1977 en undersøgelse hos de japanske selskabers europæiske (franske, britiske og tyske) datterselskaber. Da datterselskaberne var forbundet med produktionsselskaberne, beregnede Kommissionen eksportpriserne på grundlag af »den pris, til hvilken det importerede produkt første gang videresælges til en uafhængig køber« (artikel 3, stk. 3). På grund af det store antal forskellige kategorier af produkter på markedet udvalgte Kommissionen for hver virksomhed en række repræsentative produkter, og beregnede den gennemsnitlige pris. Endelig blev de konstaterede priser nedsat med faste procentsatser for således at beregne den eksportpris, som skulle sammenlignes med de indenlandske priser.

Fra den 18. til den 28. april 1977 blev der i Japan gennemført en undersøgelse hos de fire største producenter af en gruppe sagkyndige fra Kommissionen i samarbejde med en revisor, en sagkyndig fra Det forenede Kongerige og en sagkyndig fra Forbundsrepublikken Tyskland.

Fra slutningen af maj til slutningen af juni 1977 fandt der drøftelser sted mellem Kommissionen og de japanske producenter af rulningslejer om et eventuelt tilsagn om prisændringer. Efter fire ugers drøftelser gav de fire største japanske producenter den 20. juni 1977 skriftlige tilsagn om prisforhøjelser.

Den 26. juli 1977 traf Rådet de endelige foranstaltninger ved at udstede forordning nr. 1778/77 om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan.

I forordningens artikel 1 bestemmes det, at der indføres en endelig antidumpingtold på 15 %, hvis anvendelse imidlertid suspenderes. I artikel 2 pålægges det Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne at overvåge, at »de tilsagn om ændring af priserne, som de største japanske kuglelejefabrikanter har afgivet, overholdes«, og det bestemmes, at Kommissionen, hvis den konstaterer, at »disse forpligtelser omgås eller ikke overholdes eller er blevet opsagt« omgående ophæver suspensioner af den endelige told efter samråd med medlemsstaterne i det i artikel 12 i forordning nr. 459/68 omhandlede rådgivende udvalg, som indkaldes inden fem dage.

I medfør af artikel 17, stk. 2, litra a) i forordning nr. 459/68 bestemmer artikel 3 i forordning nr. 1778/77 følgende:

»De beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told i henhold til forordning (EØF) nr. 261/77, forlænget ved forordning (EØF) nr. 944/77, med hensyn til produkter fremstillet og udført af følgende fabrikanter, oppebæres endeligt, for så vidt de ikke overstiger den toldsats, der er fastsat i denne forordning: Koyo Seiko Company Limited, Nachi Fujikoshi Corporation, NTN Toyo Bearing Company Limited, Nippon Seiko K.K.«

Forordning nr. 1778/77 blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 3. august 1977 (L 196/1).

Samme dato accepterede Kommissionen de japanske producenters tilsagn af 20. juni 1977.

c) Sagens genstand

Søgsmålet er rettet mod Rådets forordning nr. 1778/77. Sagsøgerne hævder, at de under de drøftelser, der fandt sted efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 261/77 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold, ved aftale af 20. juni 1977 forpligtede sig til ikke længere at anvende en praksis, som Kommissionen anså for uacceptabel, og at denne ved telex af 3. august 1977 erklærede sig tilfreds med dette tilsagn.

Under disse omstændigheder anser sagsøgerne ikke forordning nr. 1778/77 for berettiget. Mere generelt har sagsøgerne anført, at den dumping, som de hævdes at have foretaget, retligt set ikke er fyldestgørende påvist, heller ikke efter kravene i GATT og i fællesskabsbestemmelserne.

d) Retsforhandlingerne

Stævningen, som er dateret den 5. oktober 1977, er registreret i Domstolens justitskontor den 10. oktober 1977.

Efter begæring fra »Federation of European Bearing Manufacturers' Associations« (FEBMA), registreret i Domstolen den 17. oktober 1977, fik denne sammenslutning ved Domstolens kendelse af 30. november 1977 tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for en af de sagsøgte, nemlig Rådet.

Ved processkrifter indleveret henholdsvis den 29. december 1977 og den 4. januar 1978 har Kommissionen og Rådet i henhold til procesreglementets artikel 91 påstået sagen afvist før behandlingen af realiteten. Intervenienten afgav sit indlæg til denne afvisningspåstand den 15. februar 1978, og sagsøgerne den 3. marts 1978.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvo-

katen har Domstolen ved kendelse af 12. april 1978 besluttet at henskyde formalitetsspørgsmålet til afgørelse ved den endelige dom.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten, har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Domstolen har imidlertid anmodet parterne om skriftligt at besvare en række spørgsmål.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstand:

— Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 annulleres,

— de sagsøgte tilpligtes at afholde samtlige sagsomkostninger, herunder intervenientens.

Rådet har nedlagt følgende påstand:

— Sagen afvises,

— frifindelse,

— sagsøgerne tilpligtes at afholde sagsomkostningerne.

Kommissionen har nedlagt følgende påstand:

— Sagen afvises,

— subsidiært frifindelse,

— sagsøgerne tilpligtes af afholde sagsomkostningerne.

Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises,

— subsidiært frifindelse,

— sagsøgerne tilpligtes at afholde samtlige sagsomkostninger, herunder intervenientens.

III — Parternes anbringender og argumenter

Vedrørende formaliteten

Rådet har i sit mellemkommende indlæg og i svarskriftet gjort gældende, at sagsøgerne hverken umiddelbart eller individuelt berøres af den anfægtede retsakt.

Den anfægtede forordning blev vedtaget på baggrund af en objektivt konstateret dumping i fællesmarkedet til skade for den europæiske industri. Forordningen er en generel retsakt, der gælder for alle importører af varer belagt med antidumpingtold. Importørerne beskrives generelt og ikke ud fra individuelle faktorer, der adskiller dem indbyrdes.

Ifølge Rådet er antallet af kuglelejeimportører i Fællesskabet i øvrigt ikke så lavt, som man skulle tro, idet der er 267 importører.

Det er ikke påvist, at sagsøgerne er umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt, fordi deres virksomheder har været omfattet af Kommissionens undersøgelse. Den omstændighed, at Kommissionen som en ren høflighedsforanstaltning har ladet akten forkynde for sagsøgerne, kan ikke give dem søgsmålskompetence i henhold til artikel 173, stk. 2.

Kommissionen og *intervenienten* er fremkommet med synspunkter, der ligger på linje hermed. De har herved navnlig fremhævet, at den anfægtede retsakt har en generel karakter og ikke er rettet til en bestemt begrænset kreds af adressater.

Sagsøgerne har svaret, at den anfægtede forordning hører hjemme blandt de retsakter, der kan anfægtes ved et direkte søgsmål, eftersom de berører den enkelte umiddelbart og individuelt.

Sagsøgerne har udførligt forklaret, at det kun er grundforordningen, forordning nr. 459/68, der er generel, og at den anfægtede retsakt blot er en konkret anvendelse af denne. De berøres umiddelbart og individuelt af forordning nr. 1778/77.

Sagsøger nr. 1 er anført ved navns nævnelse i artikel 3 i den anfægtede forordning. Det forhold, at dette selskabs europæiske datterselskaber, de tre andre sagsøgere, er mere umiddelbart berørt end moderselskabet, er ikke udtryk for koncernstrukturens finansielle og kommercielle realiteter.

Rådet har i duplikken fastholdt, at den anfægtede forordning er en generel retsforskrift, der finder anvendelse på en faktisk objetiv situation, nemlig at der foreligger dumping og dermed, i overensstemmelse med forskriftens formål, en situation, hvor konkurrencen må genoprettes.

Sagsøgerne er ikke individuelt berørt; den omstændighed, at selskaberne inden for Koyo Seiko-koncernen er blevet inddraget i undersøgelsen kan ikke individualisere dem i den i artikel 173, stk. 2, angivne forstand. Den anfægtede forordning vedrører ikke specielt sagsøgernes adfærd; den angår et objektivt forhold, dumping, uanset hvem der står bag denne dumping.

Kommissionen og *intervenienten* er fremkommet med argumenter, der går i samme retning.

Vedrørende realiteten

Sagsøgerne har i stævningen gjort gældende, at Kommissionens undersøgelse ikke kan berettige, at der indføres samme antidumpingtold på alle typer kuglelejer og koniske rullelejer og for samtlige japanske selskaber.

Sagsøgerne anfører, at forordning nr. 459/68 er overtrådt, f.eks. derved at hverken dumping, skade eller den herved fornødne årsagsforbindelse er bevist. Det er ej heller bevist, hvorledes »den pris, til hvilken det importerede produkt første gang videresælges til en uafhængig køber« er fastslået, et forhold, der har den allerstørste betydning i betragtning af de foreliggende forskelle vedrørende salgsbetingelser, beskatning og markedssædvaner. Sagsøgerne har desuden ikke haft adgang til de i artikel 10, stk. 3, i forordning nr. 459/68 omtalte oplysninger.

Proceduren blev ikke afsluttet, efter at der var givet tilsagn.

Grundforordningens artikel 19, hævdes det endvidere, er blevet overtrådt, idet Kommissionen har meddelt sagsøgernes repræsentant, at dumping for deres vedkommende var blevet fastsat med en procentsats på 12,24 % (under anvendelse af fremgangsmåder, der i øvrigt bestrides).

Endelig har der ikke kunnet træffes bestemmelse om, at den midlertidige told skulle oppebæres endeligt.

Rådet har anført, at grundforordningens artikel 14 ikke er blevet overtrådt, eftersom Kommissionen ikke er forpligtet til at acceptere de berørte producenters tilsagn. Der er således intet til hinder for, at Kommissionen for fremtiden har mulighed for hurtigt at kunne skride ind over for omgåelser eller overtrædelser af de afgivne tilsagn. Det har været tilfældet i nærværende sag på grund af omfanget af den foreliggende dumping med den meget store dumpingmargen og de betydelige eksportmængder. Kommissionen har under udøvelsen af sine skønsbeføjelser fundet, at den af eksportørerne foreslåede ordning ikke uden videre kunne godtages. Den afslog at afslutte proceduren og give afkald på den i medfør af den midlertidige antidumpingtold stillede sikkerhed. Tværtimod har den foreslået Rådet at fastsætte regler om endelig

oppebørsel — inden for visse grænser — af den i henhold til den midlertidige told stillede sikkerhed. Dog foreslog den også Rådet, at der fremtidigt skulle tages hensyn til tilsagnet, således at den endelige antidumpingtold, som den havde foreslået, og som også faktisk blev indført ved den anfægtede forordning, blev suspenderet.

Med hensyn til den påståede tilsidesættelse af retten til kontradiktion gør Rådet gældende, at indførelsen af en antidumpingtold ingenlunde kan ligestilles med en retsafgørelse, hvorfor en kontradiktion i retsplejemæssig forstand eller tilsvarende den i en procedure i henhold til traktatens artikel 85 og artikel 86 forekommende kontradiktion ikke kommer på tale. Grundforordningens artikel 10 vedrører kun varetagelsen af interesser.

Rådet anfører i øvrigt, at de berørte virksomheder i overensstemmelse med artikel 10 er blevet underrettet om klagepunkterne. Der påhviler ikke Kommissionen nogen forpligtelse til at meddele de interesserede parter, hvorledes den foretager sin undersøgelse. De nødvendige oplysninger om, på hvilket grundlag fællesskabsmyndighederne og navnlig Rådet har taget stilling, står først til de interesserede parters rådighed, når afgørelsen skal begrundes.

Til anbringendet om, at begrundelsen er utilstrækkelig, anfører Rådet først, at den anfægtede forordning er en rådsforordning. Hermed er det også sagt, at det ikke har været Kommissionens opgave at tilføje noget som helst til tydeliggørelse af den endelige forordningstekst, der ikke er affattet af Kommissionen. Dette skulle i sig selv være tilstrækkeligt til at medføre, at anbringendet om mangelfuld begrundelse forkastes. Det fremgår desuden af retspraksis, at begrundelsen af en forordning kan være kortfattet. Forordningen er derfor aldeles uanfægtelig i så henseende, idet Rådet har anført resultaterne af den indledende undersøgelse af de faktiske omstændigheder, der påviste, at der forelå dumping og skade. Resultaterne af Kommissionens undersøgelse udgør tilstrækkeligt bevis for, at der foreligger dumping og skade. Såfremt sagsøgerne kan godtgøre, at der ikke foreligger dumping, har de ifølge artikel 19, stk. 4, i forordning nr. 459/68 mulighed for at føre bevis herfor. Sagsøgerne har dog ikke for alvor bestridt, at Kommissionens resultater under ét er korrekte.

Med hensyn til det anførte om, at den indførte told ikke svarer til den af Kommissionen konstaterede dumpingmargen, så tager sagsøgerne ikke her hensyn til antidumpingtoldens struktur. Endvidere indeholder artikel 19, stk. 4, i grundforordningen det fornødne retsmiddel i den i sagsøgernes påstand nævnte situation.

Kommissionen har anført, at antidumpingtoldens beskaffenhed og formål kræver, at den generelt pålægges flere producenters produkter bestemt til forskellige lande i Fællesskabet. Dette er også grunden til, at Kommissionen har kunnet indskrænke sine undersøgelser til bestemte typer lejer. Denne fremgangsmåde er blevet meddelt sagsøgerne, der ikke på noget tidspunkt under undersøgelsen har draget den i tvivl. Det følger ligeledes af antidumpingtoldens struktur, at tolden må indføres på grundlag af, hvad der har kunnet konstateres i en forudgående periode, i det foreliggende tilfælde første halvår af 1976.

Kommissionen har nærmere redegjort for, hvilken fremgangsmåde den har

fulgt til konstatering af, at der forelå dumping og skade samt den fornødne årsagsforbindelse herimellem.

For så vidt angår dumping har sagsøgerne haft fuldt kendskab til de oplysninger, Kommissionen har lagt til grund, når bortses fra fortrolige oplysninger fra tredjemand. Til anbringendet om, at artikel 14 i grundforordningen ikke er fulgt, anfører Kommissionen, at de japanske virksomheder først gav tilsagn den 20. juni 1977, og at Kommissionen således først har kunnet tage stilling hertil, efter at undersøgelsen af de faktiske omstændigheder var afsluttet. Bestemmelserne om procedurens afslutning var således ikke længere anvendelige. Kommissionen har aldrig tilkendegivet sagsøgerne, at den anså den foreslåede ordning for fyldestgørende. I god overensstemmelse med, at tilsagnene omfattede en prisforhøjelse i to etaper, med 10 % inden den 30. juni 1977 og derefter med 10 % inden den 31. december 1977 indførte Rådet en afgift med virkning indtil udgangen af 1977. Endelig har Kommissionen omtalt de efter dens opfattelse relevante kriterier for en efterprøvelse af antidumpingforanstaltningernes lovlighed. Den har herved fremhævet de komplicerede økonomiske forhold og de vanskeligheder, der er forbundet med en undersøgelse. Grundforordningens bestemmelser må ses på denne baggrund. Der kan navnlig ikke blive tale om at indsnævre den skønsmargen, der er givet fællesskabsmyndighederne.

Intervenienten har givet udtryk for synspunkter, der ligger på linje med de sagsøgtes argumenter.

Sagsøgerne har i replikken indledningsvis anført, at de ikke har foretaget dumping; de bestrider at have givet ufuldstændige og urigtige oplysninger og hævder, at det for proceduren væsentlige kontradiktionsprincip ikke er blevet fulgt.

Sagsøgerne har ikke på noget tidspunkt lagt hindringer i vejen for Kommissionens undersøgelse. Hvis sagsøgernes oplysninger havde været »usammenhængende og unøjagtige«, burde Kommissionen have udbedt sig yderligere oplysninger.

Endvidere anfører sagsøgerne, at de sagsøgte urigtigt påberåber sig antidumpingpolitikken som bevis på, at den ved forordning nr. 459/68 fastsatte undersøgelse ikke har kontradiktorisk karakter. En gennemlæsning af forordningens artikler 8-14 beviser det modsatte. Sagsøgerne har ikke på noget tidspunkt haft mulighed for at gå ind i en drøftelse af Kommissionens skønstemaer eller for at blive bekendt med det materiale, den ville lægge til grund for sine konklusioner.

Den af sagsøgerne omtalte usikkerhed bliver endnu mere fremtrædende derved, at Kommissionen, efter at sagsøgerne havde fremsat krav om refusion af antidumpingtolden i medfør af artikel 19, stk. 4, i forordning nr. 459/68 fandt yderligere undersøgelser nødvendige, som om dens tidligere efterforskning ikke allerede havde givet den oplysninger nok. Kommissionen har, som det synes, anset sig for tilstrækkelig underrettet til at træffe beslutning om indførelse af en antidumpingtold, men ikke til at anerkende et berettiget refusionskrav.

Sagsøgerne har påberåbt sig grundforordningens artikel 4, litra b) og artikel 17, stk. 2, litra b), til støtte for kravet om en mere udførlig begrundelse i den anfægtede retsakt.

Ifølge sagsøgerne påhviler der fællesskabsmyndighederne en forpligtelse til at bevise, at der foreligger dumping og skade, og denne forpligtelse kan de ikke unddrage sig. Det på artikel 19, stk. 4, i

forordning nr. 459/68 støttede argument er derfor irrelevant. Det er et spørgsmål, om Kommissionen overhovedet har foretaget den efter artikel 4 fornødne undersøgelse af alle faktorer, der kan øve indflydelse på produktionen af kuglelejer i Fællesskabet og har været opmærksom på de japanske handelssædvaners egenart og på den japanske industris opbygning og de bestræbelser, der har sat den i stand til at sænke sine kostpriser. Spørgsmålet må efter sagsøgernes opfattelse besvares benægtende.

Også anvendelsen af den i forordning nr. 459/68, artikel 3, stk. 3, beskrevne fremgangsmåde har medført alvorlige undladelser ved undersøgelsens gennemførelse.

Tilsagnet blev givet efter langstrakte forhandlinger med Kommissionen, der derfor må siges at have godtaget dets grundlag. Og den anfægtede forordning godtager tilsyneladende tilsagnet, idet den suspenderer oppebørselen af den endelige told. Det er derfor uacceptabelt, at proceduren ikke afsluttes.

Endelig er det fortsat sagsøgernes opfattelse, at de ikke i den anfægtede forordning kunne pålægges en antidumpingtold på 15 %, når Kommissionens undersøgelse for deres vedkommende kun har påvist en dumpingmargen på 12,24 %.

Rådet har i duplikken gentaget sin afvisning af, at der i den foreliggende sag, som påstået af sagsøgerne, bliver tale om kontradiktion og derfor om tilsidesættelse af et kontradiktionsprincip. Sagsøgerne gør sig herved skyldige i en misforståelse.

Under den her omhandlende procedure underrettes de interesserede parter først senere, nemlig når afgørelse skal træffes, om fællesskabsmyndighedernes begrundelse i dens helhed.

Også det af sagsøgerne fremsatte argument om en ny undersøgelse i medfør af sagsøgernes refusionskrav i henhold til grundforordningens artikel 19, stk. 4, beror på en misforståelse.

Rådet har i enhver henseende fastholdt de i svarskriftet fremsatte synspunkter vedrørende mangelfuld begrundelse og har uddybet den med en række detaljer. Det har vist sig umuligt at efterprøve de hos de berørte parter indhentede oplysninger, idet den faktureringsordning, den japanske industri benytter sig af, er utilstrækkelig og ufuldstændig. Kommissionens tjenestegrene er blevet bekendt med, at der var foretaget en forhøjelse på 8 % med tilbagevirkende kraft fra januar 1976, medens industrien havde hævdet, at den først fandt sted i juli 1976.

Der har desuden ikke hersket nogen tvivl om, at selskabet Koyo, som de andre producenter i øvrigt, har solgt med tab på det japanske marked. Det vil være indlysende, at salg med tab ikke kan anses for en normal forretningsmæssig disposition, når de øvrige japanske industribrancher i den pågældende periode beregnede sig normale avancer. Rådet er fremkommet med yderligere detaljer om den beregningsmetode, der er anvendt ved fastsættelsen af eksportpriserne og har anført, at sagsøgerne kendte disse detaljer. At sagsøgerne ikke drøfter forordningens slutninger og nøjes med at fremsætte almindelige påstande, taler for sig selv.

Om de anbringender, der støttes på en påstået overtrædelse af artikel 14, stk. 2, litra a) og artikel 19, stk. 3, indeholder replikken blot gentagelser, og Rådet kan derfor i alt væsentligt henvise til sit svarskrift.

Intervenienten hævder, at sagsøgerne først i replikken har påberåbt sig, at der

ikke har foreligget dumping, skade og årsagsforbindelse herimellem. Det vil overlade det til Domstolen at afgøre, om disse nye anbringender kan tages under påkendelse. Sagsøgerne forsøger med en sammenblanding af begrundelseskrav og bevisbyrde at opstille en omvendt bevisbyrde.

Beviset for, at der ikke foreligger dumping, er ikke et »negativt« bevis, og sagsøgerne skulle derfor med lethed kunne føre det, hvis de ville. Men de kan ikke nøjes med rent abstrakt at bestride, at der foreligger dumping.

Intervenienterne anfører videre, at sagsøgerne søger at godtgøre, at fællesskabsmyndighederne ikke har kunnet påvise, at der foreligger en dumpingsituation, selv om de selv bedre end nogen er bekendt hermed; de har imidlertid ikke ønsket denne klarlagt under proceduren eller forelagt Domstolen.

Fællesskabsmyndighederne har, for så vidt angår skaden, også undersøgt alle de øvrige faktorer, der kunne medføre skader for den europæiske industri. De har herved kunnet konkludere, at virkningerne af den japanske dumping var særlig fremtrædende.

Kommissionens duplik indeholder synspunkter, der i det væsentlige svarer til de af Rådet fremførte argumenter.

IV — Mundtlige forhandlinger

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 10. og 11. januar 1979.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. februar 1979.

Præmisser

1 Ved stævning af 5. oktober 1977, indgået til justitskontoret den 10. oktober s.å., har sagsøgerne Koyo Seiko Co. Ltd. (herefter benævnt Koyo), Deutsche Koyo Wälzlager Verkaufsgesellschaft mbH, Koyo (UK) Ltd. og Koyo France (herefter benævnt datterselskaberne) i henhold til traktatens artikel 173 anlagt sag ved Domstolen mod Rådet og Kommissionen med påstand om annullation af Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan (EFT L 196, s. 1).

2 Ved begæring af 17. oktober 1977 har Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA) anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for én af de sagsøgte, Rådet, hvilket blev imødekommet ved Domstolens kendelse af 30. november 1977.

3 I begyndelsen af 1977 indledte Kommissionen i henhold til artikel 10 i Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT 1968 (I), s. 77), en undersøgelse for at afgøre, om det var nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltninger mod dumping af kuglelejer og koniske rullelejer fra japanske producenters side;

4 i medfør af artikel 10, jf. artikel 15, i forordning nr. 459/68 indførte Kommissionen ved forordning nr. 261/77 af 4. februar 1977 (EFT L 34, s. 10) en midlertidig antidumpingtold på 20 %, for to producenters vedkommende dog kun på 10 %, for kuglelejer, koniske rullelejer og komponenter til sådanne med oprindelse i Japan, og denne midlertidige told blev forlænget ved Rådets forordning nr. 944/77 af 3. maj 1977 (EFT L 112, s. 1) i medfør af artikel 16 i grundforordningen, nr. 459/68;

5 under den af Kommissionen indledte procedure påtog de fire største japanske producenter, herunder Koyo, sig frivilligt den i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 459/68 omhandlede forpligtelse, idet de den 20. juni 1977 gav skriftligt tilsagn om at ændre deres priser, således at dumpingsmargenen faldt bort, hvilket skulle medføre en forhøjelse af deres eksportpriser på 20 %;

6 derefter blev der ved Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 i medfør af artikel 17 i forordning nr. 459/68 indført en endelig antidumpingtold på 15 % for de omhandlede produkter, dog således at tolden straks suspenderedes samtidig med, at det bestemtes, at med hensyn til produkter eksporteret af de fire største japanske producenter skulle de beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig told i henhold til forordningerne nr. 261/77 og nr. 944/77, oppebæres endeligt.

Vedrørende formaliteten

7 De sagsøgte institutioner har nedlagt påstand om, at sagen afvises, idet de har anført, at den anfægtede retsakt er en forordning, og at sagsøgerne derfor ikke kan stille krav om annullation i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2;

8 de sagsøgte har anført, at der i det foreliggende tilfælde ikke er tale om en beslutning, som er truffet i form af en forordning, idet forordning nr. 1778/77 efter sit indhold indfører en generel ordning, som angår alle de omhandlede produkter med oprindelse i Japan, og som ifølge artikel 19, stk. 1, i Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører EØF (EFT 1968 (I), s. 77), skal indføres ved forordning.

9 Hertil har sagsøgerne anført, at den anfægtede retsakt, selv om den er affattet i abstrakte vendinger, i virkeligheden kun angår den første af sagsøgerne og tre andre japanske virksomheder, som producerer de omhandlede produkter (herefter benævnt: de største producenter) samt disse virksomheders datterselskaber inden for Fællesskabet;

10 den undersøgelse, som gik forud for udstedelsen af forordning nr. 1778/77, omfattede kun undersøgelser først hos de europæiske datterselskaber og dernæst hos de største producenter i Japan;

11 foranstaltningens konkrete karakter bestyrkes af, at den indførte antidumpingtold straks suspenderes i artikel 1, stk. 2, idet suspensionen i tredje- og andensidste betragtning begrundes med, at de fire største japanske fabrikanter har forpligtet sig til at ændre deres fremtidige priser;

12 den konkrete karakter bestyrkes endvidere af artikel 3 i forordning nr. 1778/77, hvorefter de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, kun oppebæres endeligt, for så vidt angår produkter fremstillet og udført af de største producenter;

13 den anfægtede retsakt er derfor efter sagsøgernes opfattelse en beslutning, som kun angår de største producenter og deres datterselskaber, og som derfor bør anses som en til dem rettet beslutning, der er udstedt i form af en forordning.

14 Før spørgsmålet, om sagen kan antages til realitetsbehandling, behandles, bør det nævnes, at der bestod så nær forbindelse mellem Koyo og Koyo's datterselskaber, at Kommissionen under sagens undersøgelse fandt, at de særlige bestemmelser i artikel 3, stk. 3, i grundforordningen, nr. 459/68, skulle anvendes på dem for så vidt angår eksportpriserne;

15 med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede retsakt berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt, skal der derfor under disse omstændigheder ikke for deres vedkommende sondres mellem producenterne og importørerne.

16 Forordning nr. 1778/77 indeholder i det væsentlige tre bestemmelser:

— i artikel 1 indføres der en endelig antidumpingtold på 15 % for de omhandlede produkter med oprindelse i Japan, men tolden suspenderes straks, jf. dog forordningens artikel 2,

— i artikel 2 reguleres kontrollen med de forpligtelser, de største producenter afgav, og Kommissionen bemyndiges til at bringe suspensionen til ophør, dersom den konstaterer, at forpligtelserne omgås eller ikke overholdes eller er blevet opsagt,

— i artikel 3 bestemmes det med hensyn til produkter fremstillet af de største producenter, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told i henhold til de tidligere udstedte forordninger om indførelse af en midlertidig told, oppebæres endeligt;

17 de tre artikler vil være at behandle hver for sig med henblik på afgørelsen af, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling.

18 Det fremgår af tredje- og andensidste betragtning i forordning nr. 1778/77, at den endelige antidumpingtold blev suspenderet i artikel 1, stk. 2, fordi »de fire største japanske fabrikanter ... over for Kommissionen [har] forpligtet sig til at ændre deres fremtidige priser«;

19 da »det ... imidlertid [er] nødvendigt, at Kommissionen nøje overvåger, at forpligtelserne respekteres, og at den øjeblikkeligt skrider ind, dersom disse krænkes, omgås eller opsiges, bestemmes det i forordningens artikel 2, at »Kommissionen ... i samarbejde med medlemsstaterne nøje [overvåger], at de tilsagn om ændring af priserne, som de største japanske ... fabrikanter har afgivet, overholdes«, og at den »[omgående] ophæver ... suspensionen«, dersom den konstaterer, »at disse forpligtelser omgås eller ikke overholdes eller er blevet opsagt«.

20 Det følger af de nævnte betragtninger i forordningen, at den omtvistede foranstaltning i det foreliggende tilfælde — uanset af hvilken karakter en indførelse af en suspenderet antidumpingtold måtte kunne være i andre tilfælde — som en supplerende sanktion skal sikre, at de nævnte forpligtelser nøje overholdes;

21 selv om artikel 1 er affattet i generelle vendinger, angår den derfor i virkeligheden kun den situation, de største japanske producenter, herunder Koyo, befinder sig i, og disse producenter berøres som følge af deres tilsagn om prisændringer umiddelbart og individuelt;

22 sagen kan derfor antages til realitetsbehandling i det omfang, den er rettet mod artiklerne 1 og 2.

23 For så vidt angår sagens antagelse til realitetsbehandling i det omfang, den er rettet mod artikel 3, må denne bestemmelse betragtes som en beslutning, som retter sig til flere adressater;

24 selv om det forhold, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, oppebæres endeligt og efter sin art umiddelbart berører enhver importør, som under anvendelsesområdet for en sådan told har importeret de omhandlede produkter, gælder der det særlige for artikel 3, at den ikke angår alle importørerne, men kun de af dem, som har importeret produkter fremstillet af de i artiklen anførte fire største japanske producenter;

25 de sagsøgte institutioner og intervenienten har anført, at importørerne kun berøres umiddelbart af gennemførelsesbestemmelser udstedt af de nationale myndigheder og derfor i givet fald skulle indbringe spørgsmålet for de nationale retter, men de overser herved, at gennemførelsen sker helt automatisk og i øvrigt ikke i kraft af mellemkommende nationale retsregler, men udelukkende i kraft af fællesskabsreglerne;

26 følgelig berøres importørerne umiddelbart og individuelt af artikel 3 i forordning nr. 1778/77 og de af datterselskaberne som importører af Koyo's produkter anlagte søgsmål kan følgelig antages til realitetsbehandling.

27 Som følge heraf kan Koyo's søgsmål, for så vidt det er rettet mod denne artikel, ligeledes antages til realitetsbehandling.

Vedrørende realiteten

28 For så vidt angår artiklerne 1 og 2 i forordning 1778/77 har sagsøgerne blandt andre klagepunkter vedrørende forordningens begrundelse og vedrørende den procedure, der gik forud for vedtagelsen af forordningen, i det væsentlige anført, at forordning nr. 459/68 ikke giver hjemmel for samtidig at indføre en endelig antidumpingtold og at acceptere tilsagn om prisændringer fra de berørte producenters side.

29 Hertil har de sagsøgte institutioner og intervenienten anført, at den anfægtede forordning ikke alene er udstedt med hjemmel i grundforordningen, men også i traktatens artikel 113, og at denne traktatsbestemmelse, som giver Rådet bemyndigelse til at træffe handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger i tilfælde af dumping, giver Rådet hjemmel til, uafhængigt af bestemmelserne i forordning nr. 459/68, at udstede en ad hoc-forordning;

30 sagsøgte og intervenienten har endvidere anført, at Rådet i det foreliggende tilfælde må antages at have benyttet sig heraf;

31 de har endelig anført, at det — eftersom der under Kommissionens undersøgelse blev konstateret en dumpingmargen til skade for Fællesskabets industri på mindst 15 %, og Koyo gennem sit tilsagn forudsætningsvis anerkendte, at der forelå en dumpingmargen på 20 % — ville være lidet tilfredsstillende at skulle indlede en ny undersøgelse, såfremt tilsagnet ikke blev overholdt, og mere hensigtmæssigt i et sådant tilfælde at ophæve suspensionen af den endelige told, som er pålagt på grundlag af fuldt ud påviste faktiske omstændigheder.

32 Det bestemmes i artikel 14, stk. 1, i grundforordningen, nr. 459/68, som ændret ved Rådets forordning nr. 2011/73 af 24. juli 1973 (EFT L 206, s. 3), at »proceduren« er »afsluttet«, hvis det ... efter afslutningen af konsultationerne ... [viser ... sig], at der ikke kræves nogen beskyttelsesforanstaltninger« og derefter i stykke 2:

»a) Foranstående stykke finder også anvendelse, når eksportørerne under sagens undersøgelse frivilligt forpligter sig til at ændre deres priser således, at dumpingmargenen falder bort, eller at indstille eksport af det

pågældende produkt til Fællesskabet, såfremt Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser anser denne løsning for acceptabel.

b) Har Kommissionen i henhold til foranstående litra a) accepteret den deri nævnte forpligtelse, afsluttes (o.a.: rettere: gennemføres eller fuldføres (FR: »l'enquête sur le préjudice est néanmoins achevée«) undersøgelsen af skadespørgsmålet alligevel, når eksportørerne ønsker dette, eller når Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser beslutter det. Konstaterer Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser, at der ikke foreligger skade, bortfalder eksportørernes forpligtelse af sig selv, medmindre disse bekræfter, at den fortsat skal gælde.

c) Eksportørerne kan afstå fra at påtage sig sådanne forpligtelser eller vægre sig ved at efterkomme en tilsvarende opfordring fra Kommissionen uden dermed at skade deres sag. Det står dog Kommissionen frit at slutte, at truslen om skade med større sandsynlighed vil udvikle sig til en skade, såfremt dumpingimporten fortsætter.

d) Såfremt Kommissionen konstaterer, at eksportørernes forpligtelse omgås, ikke overholdes eller er blevet opsagt, og at det som følge heraf kan være nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltninger, underretter den straks medlemsstaterne herom og foretager en ny undersøgelse af sagen efter artikel 10;

e) artikel 18, stk. 1, anvendes mutatis mutandis på forpligtelser, som eksportørerne har indgået på grundlag af denne artikel. Enhver ændring af disse forpligtelser foretages efter fremgangsmåden i denne artikel«;

33 for det tilfælde, at undersøgelsesproceduren i sagen fortsættes, indeholder artikel 17 i samme forordning derimod følgende bestemmelse:

»1. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger dumping og skade, og kræver Fællesskabets interesser indgriben fra Fællesskabets side, forelægger Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser et forslag for Rådet. Dette forslag omfatter også de i stk. 2 nævnte spørgsmål.

2. a) Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Har artikel 15, stk. 1, fundet anvendelse, bestemmer Rådet med forbehold af artikel 15, stk. 2, hvorvidt det beløb, for hvilket der er stillet sikkerhed for den midlertidige told, skal tages endeligt til indtægt. (o.a.: affattelsen på fransk (»le montant garanti à titre de droit provisoire est définitivement perçu«) svarer til affattelsen af artikel 3 i.i. i forordning nr. 1778/77 (»les montants garantis à titre de droit provisoire ... seront perçus définitivement«); de tilsvarende udgaver af bestemmelserne på dansk er ikke identiske).

b) Der kan ikke træffes afgørelse om, at dette beløb tages endeligt til indtægt, når det ikke fremgår af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger væsentlig skade — og ikke blot trussel om væsentlig skade eller en væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en erhvervsgren — eller at en sådan skade ville være forvoldt, hvis der ikke var anvendt midlertidige foranstaltninger«;

34 på baggrund af disse bestemmelser er det retsstridigt, at én og samme antidumpingprocedure afsluttes både med, at Kommissionen accepterer et tilsagn om prisændringer fra eksportørens eller eksportørernes side, og med, at Rådet på forslag af Kommissionen indfører en endelig antidumpingtold.

35 Argumentet om, at tilsagnet i det foreliggende tilfælde først blev underskrevet efter sagens undersøgelse, kan ikke accepteres, idet sagens undersøgelse først afsluttes, når Kommissionen forelægger sine forslag for Rådet, og det står fast, at tilsagnet blev underskrevet den 20. juni 1977 før mødet den 21. juni 1977 i Det rådgivende Udvalg, som er omhandlet i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 459/68;

36 Kommissionen omtalte tilsagnene i sit forslag af 4. juli 1977 til Rådet og betegnede dem deri som »acceptable«;

37 som anført ovenfor blev de samme tilsagn omtalt af Rådet som allerede foreliggende og gyldige såvel i betragtningerne til som i selve bestemmelserne i forordning nr. 1778/77;

38 den omstændighed, at Kommissionen først den 3. august 1977 gav meddelelse om, at den accepterede tilsagnene, kan ikke betragtes som et tegn på, at tilbudene blev accepteret »med forbehold af«, at der som en sanktion blev indført en suspenderet endelig antidumpingtold;

39 tværtimod fremgår det af ordlyden i artikel 17, at et tilsagn om prisændringer fra eksportørens side medfører, at proceduren afsluttes, således at det er udelukket at anvende artikel 17 i forordning nr. 459/68;

40 når det i artikel 14 hedder, at denne retsvirkning kun indtræder, »såfremt Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser anser denne løsning for acceptabel, betyder dette på ingen måde, at Kommissionen og i givet fald Rådet kan fortsætte proceduren indtil det i artikel 17 nævnte stadium med mulighed for kun at acceptere tilsagnet, såfremt der samtidig indføres en endelig antidumpingtold;

41 en sådan kombination af foranstaltninger, som efter deres art er modstridende, er uforenelig med grundforordningens system.

42 Argumentet om, at kombinationen er effektiv med henblik på at overvåge, at tilsagnene overholdes, og med henblik på at kunne pålægge sanktioner i tilfælde af misligholdelse, kan ikke accepteres, idet det i forordning nr. 459/68, særlig i artikel 14, stk. 2, litra d), foreskrives, at Kommissionen i så fald skal foretage en ny undersøgelse af sagen ifølge artikel 10;

43 denne bestemmelse indebærer, at Kommissionen, såfremt den finder, at betingelserne herfor er opfyldt, straks kan indføre en midlertidig antidumpingtold eller træffe andre nødvendige foranstaltninger, men det kræves dog, at foranstaltningerne træffes under hensyn til den situtation, der er opstået som følge af, at tilsagnet ikke er overholdt;

44 under alle omstændigheder følger det af forordning nr. 459/68, at de foranstaltninger, der skal træffes, skal vedtages under iagttagelse af de formalitetskrav og garantier, der er foreskrevet i artikel 10.

45 Endelig er argumentet om, at forordning nr. 1778/77 er en foranstaltning sui generis med hjemmel direkte i traktatens artikel 113 og ikke underkastet bestemmelserne i forordning nr. 459/68, udtryk for en underkendelse af, at hele proceduren er forløbet inden for rammerne af bestemmelserne i denne forordning;

46 når Rådet har udstedt en generel forordning til gennemførelse af et af de i traktatens artikel 113 nævnte mål, kan det, når de således fastsatte regler anvendes på konkrete tilfælde, ikke fravige dem uden at bringe forstyrrelse i Fællesskabets retsfastsættelsessystem og bryde princippet om borgernes lighed for loven.

47 Sagsøgerne bør følgelig gives medhold i denne henseende.

48 Den ligeledes anfægtede artikel 3 i forordning nr. 1778/77 må under disse omstændigheder betragtes på samme som forordningens artikler 1 og 12;

49 når de tilsagn, som de fire største japanske producenter afgav, indebar, at proceduren skulle afsluttes i medfør af grundforordningens artikel 14, følger det nemlig heraf, at der ikke var anledning til at anvende artikel 17, som bemyndiger Rådet til at afgøre, om de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, skal tages endeligt til indtægt;

50 det fremgår i øvrigt af ordlyden af artikel 17, at afgørelse herom kun kan træffes i sammenhæng med, at der indføres en endelig antidumpingtold;

51 heraf følger særligt, at Kommissionen kun kan foreslå, at der træffes afgørelse om, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed, oppebæres endeligt, hvis den foreslår en »indgriben fra Fællesskabets side«, dvs. indførelse af en endelig antidumpingtold;

52 denne fortolkning støttes af artikel 16, stk. 2, hvorefter Kommissionen skal forelægge Rådet et forslag om, at Fællesskabet skal gribe ind, senest en måned før udløbet af den midlertidige told;

53 fortolkningen bestyrkes ligeledes af ordlyden af artikel 17, stk. 2, litra b);

54 ifølge grundforordningens artikel 19, stk. 3, kan en midlertidig antidumpingtold nemlig kun opkræves i det omfang, der er konstateret en dumpingmargen og væsentlig skade;

55 også Rådet synes at have opfattet forholdet således, idet det i den anfægtede forordnings artikel 3 bestemte, at »de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed ... oppebæres endeligt, for så vidt de ikke overstiger den toldsats, der er fastsat i denne forordning«, dvs. den endelige antidumpingtold, hvis anvendelse suspenderedes.

56 Også i denne henseende bør der således gives sagsøgerne medhold;

57 da artikel 4 i forordning nr. 1778/77 kun angår ikrafttrædelsen af de forudgående bestemmelser, er der intet til hinder for, at hele forordningen annulleres.

58 Det følger af det her anførte, samt af hvad der er anført af sagsøgerne i de parallelle sager, 113/77, 118/77, 119/77 og 121/77, at forordning nr. 1778/77 er ulovlig, og at sagsøgerne derfør bør gives medhold;

59 i overensstemmelse med de af sagsøgerne fremsatte krav må forordningen derfor kendes ugyldig;

60 det bør imidlertid bemærkes, at annullationen af forordning nr. 1778/77 på ingen måde berører de af de største japanske producenter afgivne tilsagn, hvorved de har forpligtet sig til at ændre deres priser således, at dumpingmargenen falder bort, og at disse tilsagn således fuldt ud bevarer deres gyldighed og fortsat er underkastet bestemmelserne i artikel 14, stk. 2, jf. artikel 10, i forordning nr. 459/68.

Vedrørende sagsomkostningerne

61 Koyo har fået medhold i sit annullationssøgsmål;

62 de sagsøgte bør derfor dømmes til at afholde sagsomkostningerne med undtagelse af de med interventionen forbundne omkostninger;

63 intervenienten bør dømmes til at afholde sine egne omkostninger samt de omkostninger, sagsøgerne har pådraget sig som følge af interventionen;

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan annulleres.**

2. **De sagsøgte dømmes til at afholde sagsomkostningerne med undtagelse af de med interventionen forbundne omkostninger.**

3. **Intervenienten dømmes til at afholde sine egne omkostninger samt de omkostninger, sagsøgerne har pådraget sig som følge af interventionen.**

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. marts 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident